

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové, v právní věci žalobce **Ing. A. K.**, zast. JUDr. Svatavou Míčkovou, advokátkou AK se sídlem 602 00 Brno, Šumavská 15, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, odboru územního a stavebního řízení a odboru památkové péče, se sídlem 601 67 Brno, Husova 12, za účasti osoby zúčastněné na řízení Ing. O. D., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2011, č. j. MMB/0186045, sp. zn. OÚSR/MMB/0091553/2011/5 a proti Závaznému stanovisku ke kolaudačnímu souhlasu dle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., **Magistrátu města Brna**, odboru památkové péče ze dne 8. 12. 2010, č. j. MMB/0175823B/2010, sp. zn. 7510/OPP/MMB/0175823B/2010/Šzs,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 12. 5. 2011, č. j. MMB/0186045, sp. zn. OÚSR/MMB/0091553/2011/5 a rozhodnutí Úřadu městské části Brno-střed ze dne 3. 12. 2010, č. j. 100039275/POSJ/STU/013, sp. zn. STU011000744, **se z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba podaná proti Závaznému stanovisku odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 8. 12. 2010, č. j. MMB/0175823B/2010, sp. zn. 7510/OPP/MMB/0175823B/2010/Šzs **se o d m í á**.
- III. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady soudního řízení ve výši 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Svatavy Míčkové, advokátky v Brně, Šumavská 15.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12.5.2011, č.j. MMB/0186045/2011, sp.zn. OUSR/MMB/0091553/2011/5 bylo zamítnuto odvolání žalobce, podané proti rozhodnutí Úřadu městské části statutárního města Brna, Brno střed, odboru výstavby a územního rozvoje ze dne 3.12.2010, č.j. 100039275/PISJ/STU/013, sp.zn. STU011000744, kterým bylo žalobci Ing. A. K. zakázáno užívání podkrovního bytu v uliční části obytného domu B., K. 44, čp. 673 na pozemku parc. č. 1122 k.ú. Veverí, obec Brno, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný správní orgán s odvoláním na ustanovení § 122 odst. 4 stavebního zákona, jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor se závaznými stanovisky dotčených orgánů, stavební úřad kolaudační rozhodnutí nevydává, rozhodnutím užívání stavby zakazuje. Z formulace uvedené v zákoně je zřejmé, že důvodem pro vydání zákazu užívání stavby není jen zjištění závad bránící bezpečnému užívání stavby, ale rovněž rozpor se závazným stanoviskem příslušného dotčeného orgánu.

Tímto zákonem zmíněným dokumentem je v tomto případě závazné stanovisko odboru památkové péče Magistrátu města Brna č.j. MMB/0175823B/2010, sp.zn. 7510/OPP/MMB/0175823B/2010/Š/zs z 8.12.2010, kterým dotčený orgán na úseku památkové péče nesouhlasí s užíváním půdní vestavby bytu č. 16 – uliční část a vydáním kolaudačního souhlasu. Z odůvodnění závazného stanoviska vyplynulo, že na základě žádosti stavebníka provedl dne 18.5.2010 kontrolní prohlídku, na které konstatoval, že stavební úpravy nejsou plně v souladu s ověřenou projektovou dokumentací zpracovanou Ing. arch. T. v prosinci 2006 a se závazným stanoviskem. Rozpor se týká bytové jednotky č. 16 a jejího vikýře v uliční části střechy. Odbor památkové péče Magistrátu města Brna si vyžádal k dokončeným stavebním úpravám objektu písemné stanovisko Národního památkového ústavu, územní odborné pracoviště v Brně, které bylo vyhotoveno dne 14.9.2010 pod č.j. NPÚ-371/7366/2010.

Tento orgán uvedl, že při posuzování skutečného provedení půdní vestavby bytu č. 16 vycházel ze skutečného zjištění na místě samém, ze závazného stanoviska OPP MMB č.j. OPP/780/07/ŠU/zs ze dne 29.1.2007 a přihlédl ke všem podkladům, které v průběhu řízení shromáždil. Podle tohoto orgánu kombinace větší výšky římsy a polohy čelní stěny vikýře ve vztahu k fasádě uličního průčelí představuje zásadní nesoulad s projektovou dokumentací. Skutečné provedení stavební úřad ověřil při kontrolní prohlídce stavby dne 2.12.2010 a zjištěné skutečnosti uvedl do protokolu. Rozpor skutečného provedení půdní vestavby s ověřenou dokumentací a absence kladného závazného stanoviska OPP MMB k provedené změně byly důvodem k vydání zákazu užívání stavby.

Žalovaný správní orgán vycházel z ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu, dle něhož je obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Odvolací řízení tvoří s prvoinstančním řízením jeden celek a odvolací správní orgán je povinen vzít v úvahu i závazné stanovisko OPP MMB a jeho důsledky pro rozhodování orgánů na úseku stavebně správním, ač bylo vydáno až po rozhodnutí stavebního úřadu.

Odvolací správní orgán nicméně požádal odbor kultury a památkové péče Jihomoravského kraje (OKPP JMK) o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska OPP MMB. Přípisem č.j. JMK 37724/2011 ze dne 4.5.2011 OKPP JMK žádost odvolacího správního orgánu odmítl s odůvodněním, že k jejímu vyřízení nejsou dány podmínky podle § 149 odst. 4 správního řádu. Na základě výše uvedeného pak bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Magistrát města Brna, odbor památkové péče vydal dne 8.12.2010 pod č.j. MMB/0175823B/2010, sp.zn. 7510/OPP/MMB/0175823B/2010/Š/zs, Závazné stanovisko ke kolaudačnímu souhlasu dle ustanovení § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Na základě podané žádosti ze dne 28.4.2010 podané žalobcem Ing. A. K. bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko s užíváním půdní vestavby bytu č. 16 – uliční část a vydáním kolaudačního souhlasu. Toto nesouhlasné stanovisko opřel o zjištění, že následnou realizací půdní vestavby došlo v případě předmětného vikýře ke změně, která není v souladu s projektovou dokumentací a závazným stanoviskem OPP MMB. Vikýř přestal působit jako vikýř ve střeše, ale svým provedením působí téměř jako další plnohodnotné podlaží. Vzhledem k tomu, že je K. 44 jedním ze skupiny architektonicky hodnotných řadových domů, je dopad o to negativnější. Zároveň uvedl, že nechal provést geodetické zaměření úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J. W. Z ohledání na místě i z geodetických zaměření jasně vyplynulo, že vikýř je osazen půdorysně blíže k okraji střechy a především je zřetelně vyšší. Tato okolnost působí negativně v souvislosti s dalšími identickými, památkově chráněnými domy a původními vikýři na nich, které jsou chráněny pod jedním registračním číslem 102773. Bylo sice sděleno, že změna navrhované úpravy nepoškodí hodnoty Městské památkové rezervace Brno, ale je nutno vnímat okolnost sousedství dalších domů, skupiny památkově chráněných objektů. V daném případě pak byla tato skutečnost posouzena tak, že došlo k závažnému poškození památky nárůstem objemu vikýře.

Jako zásadní pro nesouhlas je rozpor realizace s projektovou dokumentací, patrný samotným pohledem, prokázaný geodetickým zaměřením. Po úpravě pultového vikýře do ulice dle odsouhlasené projektové dokumentace bude naplněn legitimní zájem vlastníka nemovitosti na jejím ekonomicky udržitelném a dlouhodobě životaschopném využití. Vzhledem k tomu, že bytová jednotka č. 16 – uliční část není realizována v souladu s odsouhlasenou projektovou dokumentací a zájmy památkové péče, proto OPP MMB nesouhlasí s jejím užíváním a vydáním kolaudačního souhlasu ve smyslu § 122 zákona č. 183/2006 Sb. stavebního zákona.

Proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně i proti závaznému stanovisku ke kolaudačnímu souhlasu podal žalobce včas žalobu dne 23.6.2011, kde uvedl tři podstatné žalobní námitky:

1. Žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s důvody odvolání. Žalovaný v rozhodnutí pracuje se závazným stanoviskem ze dne 8.12.2010, které bylo vydáno až po vydání rozhodnutí orgánu správního stupně. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že rozhodnutí prvostupňového orgánu bylo nepřezkoumatelné, zejména v části vytčených vad, které nebyly konkretizovány a dále, že v době rozhodování nemohl předjímat závazné stanovisko OPP MMB. Rovněž nevyhodnotil odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu v části, že je nebezpečné užívat stavbu z důvodu, že nebylo předloženo závazné stanovisko. V rozhodnutí žalovaný neřešil délku řízení, která byla také v odvolání správnímu orgánu vytknuta.
2. Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že stavební úřad ve vlastním řízení pochybil, jednal a rozhodl, i když věděl, že probíhá řízení, ve kterém mělo být vydáno závazné stanovisko, které mělo být důvodem pro přerušení řízení. Svým rozhodnutím posvětil nesprávný a nezákonný postup v řízení ze strany stavebního úřadu. Žalobci bylo zabráněno, aby ve svém odvolání uvedl námitky týkající se obsahu závazného stanoviska.

3. Žalobce namítá, že závazná stanoviska měla být vydána podle ustanovení § 14 odst. 1, event. 2 památkového zákona. Správní orgány vydaly závazná stanoviska dle jiných ustanovení zákona než měly, tudíž nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. OPP MMB v posledním ze závazných stanovisek odvolává se na jím tvrzenou podmínku ohledně shora uvedeného vikýře, která vůbec není v jeho závazném stanovisku z roku 2007. Žalovaný rozhodl nesouhlasně z důvodu, že žalobce porušil danou podmínku, kterou žalobci před zahájením stavby vůbec nikdo nestanovil. Stavební úřad ani OPP MMB nevzali v úvahu argument, že ulice Kotlářská je ve spádu, podle žalobce tak není právně relevantní trvání žalovaného na stejné výšce se sousedním domem. Dále žalobce namítá nedostatky v odborném vyjádření závazného stanoviska. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného včetně závazného stanoviska ke kolaudačnímu souhlasu a věc aby byla vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení. Dále požadoval uhradit náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23.9.2011 uvádí, že předložení stanovisek dotčených orgánů je zákonem předpokládanou povinností stanovenou žadatelům o kolaudační souhlas a bez takových stanovisek pak nelze kolaudační souhlas vydat (viz. ust. § 122 odst. 4 stavebního zákona). V případě, že stavebník nedoloží zákonem předpokládané stanovisko, případně je stavba provedena v rozporu s ním, je stavební úřad povinen vydat rozhodnutí o zákazu užívání stavby. Současně je stavební úřad povinen ověřit, zda stavba byla provedena podle ověřené projektové dokumentace. Kolaudační souhlas je tak vydán až na základě oznámení stavebníka, že odstranil zjištěné nedostatky a po zjištění, že oznámení o odstranění nedostatku odpovídá skutečnosti. V daném případě stavebník nedoložil závazné stanovisko orgánu památkové péče a stavbu provedl v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací. Stavebník provedl stavbu v rozporu s vydaným stavebním povolením. Žalovaný dále podotýká, že tvrzení žalobce o nečinnosti žalovaného se nezakládá na pravdě. Průtahy v řízení byly způsobeny konáním, resp. nekonáním stavebníka. Stavebník se účastnil až kontrolní prohlídky svolané stavebním úřadem na den 2.12.2010, při které opakovaně stavební úřad zjistil nesoulad kolaudované části stavby s ověřenou projektovou dokumentací a konstatoval, že chybí závazné stanovisko OPP MMB. Na základě takových zjištění nezbylo stavebnímu úřadu, než užívání stavby zakázat. Žalovaný dospěl k závěru, že postup stavebního úřadu byl správný, neboť stavebník v průběhu kolaudace nepředložil závazné stanovisko ke kolaudované stavbě a stavba byla provedena v rozporu s ověřenou dokumentací. Za tohoto stavu jsou správní orgány povinny zakázat užívání kolaudované stavby, což také bylo učiněno. Proto žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Vzhledem k tomu, že žalovaný má za to, že jeho postup byl v souladu se zákonem a vzhledem ke všem zmíněným skutečnostem navrhl žalobu v celém rozsahu zamítnout.

K řízení se připojila osoba zúčastněná na řízení – Ing. O. D. podáním ze dne 21.11.2011, kterým sdělil, že obytný dům K. 44 nebyl za předchozího majitele, Magistrátu města Brna udržován, byly prováděny pouze opravy havarijních záležitostí. Do střechy zatékalo. Proto s žalobcem uzavřel smlouvu o výstavbě, která mj. řešila opravu střechy v rámci vybudování bytových jednotek. Stavební úřad, potažmo odvolací orgán. – Magistrát města Brna, Odbor územního a stavebního řízení odmítl vydat kolaudační souhlas. Tím neumožnil převod střechy, která je součástí budované stavby do vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, a tím se cítí zkrácen na svých právech spoluvlastníka. Otázka ulice a její okolí prochází v současnosti výstavbou půdních bytů, a dle názoru osoby zúčastněné na řízení se střídavým úspěchem, v některých případech se jedná až bizarní výtvoř, které jsou krátce po dokončení zkolaudovány. Nařídít odstranění stavby – mj. nové střechy – je papírově jednoduché, ovšem tato zateplená střecha jemu, stejně jako všem ostatním spoluvlastníkům v domě, již po dva roky zajistila značnou úsporu na vytápění bytu a nemusí řešit zatékání.

Dosavadní postup dostává Ing. D. do právně i fakticky do nerovného postavení spoluvlastníka něčeho, co vlastně není. Požaduje, aby přijaté řešení bylo v souladu i s jeho zájmem vlastníka bytu v domě, který střechu považuje za nezbytnou pro výkon vlastnického práva.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1, věta první, soudního řádu správního, neboť účastníci k tomu udělili souhlas.

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s.ř.s.).

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním spise i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. K námitce pod bodem 1 v němž žalobce namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, se soud zabýval otázkou, zda rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek NSS ze dne 23.7.2009, č.j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury NSS také vyplývá, že: „nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí v oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívajícím v nedostatku jeho důvodu [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho srozumitelnosti.“ (podle rozsudku NSS ze dne 23.7.2008, č.j. 3 As 51/2007-84).

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí k odvolacím námitkám žalobce velmi stručně uvádí, že z formulace uvedené v zákoně je zřejmé, že důvodem pro vydání zákazu užívání stavby není jen zjištění závad bránících bezpečnému užívání stavby, ale rovněž rozpor se závazným stanoviskem příslušného dotčeného orgánu. Dále odůvodnění zakládá na obsahu závazného stanoviska Odboru památkové péče Magistrátu města Brna ze dne 8.12.2010, které však nebylo v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se vůbec nevypořádal s odvolací námitkou žalobce spočívající v tom, že nebyly konkretizovány odchylky stavby od schválené projektové dokumentace. Z vyjádření žalovaného rovněž nevyplývá, z jakého důvodu je lichá, mylná či vyvrácená odvolací námitka žalobce, že nepředložení souhlasného závazného stanoviska ke kolaudačnímu souhlasu nemůže bránit bezpečnému užívání stavby. Konečně se žalovaný vůbec nezabýval ani námitkou týkající se nečinnosti správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, že se k této námitce žalovaný vyjádřil až po vyjádření k žalobě, tuto vadu nemůže zhojit.

Z výše uvedeného soud dovodil, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Rozhodnutí tak učinil nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

K námitkám uvedených pod bodem 2 se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný rozhodl, i když věděl, že probíhá řízení, ve kterém mělo být vydáno závazné stanovisko.

§ 122 odst. 1 třetí věta stavebního zákona: pro vydání kolaudačního souhlasu stavebník opatří závazná stanoviska dotčených orgánů k užívání stavby vyžadovaná zvláštními právními předpisy.

§ 122 odst. 4 stavebního zákona: jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor se závaznými stanovisky podle odst. 1, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže.

§ 149 odst. 2 správního řádu: správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko.

Ačkoliv ze stavebního zákona (§ 122 odst. 1 stavebního zákona) vyplývá povinnost stavebníka opatřit závazné stanovisko pro vydání kolaudačního souhlasu, z žádného ustanovení nevyplývá pravomoc správního orgánu bez tohoto závazného stanoviska rozhodnout ve věci samé. Ustanovení § 122 odst. 4 stavebního zákona stanoví dva případy, ve kterých stavební úřad nevydává kolaudační souhlas a zakáže užívání stavby – jednak jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání, a jednak je-li zjištěn rozpor se závaznými stanovisky. Správní orgán prvního stupně však v odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedl, že stavební úřad zjistil závady bránící bezpečnému užívání stavby spočívající v nepředložení souhlasného stanoviska odboru památkové péče ke kolaudačnímu souhlasu. Stavební zákon však žádným ustanovením neumožňuje zakázat užívání stavby z tohoto důvodu. Stavební úřad se tak dopustil nezákonného postupu, když jednal v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu (správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena).

Podle ustanovení § 149 odst. 2 správního řádu správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Z dikce ustanovení vyplývá jeho obligatorní charakter, nikoli, že by měl správní orgán možnost řízení přerušit na základě správního uvážení. Správní orgán prvního stupně tedy porušil ustanovení o řízení, když řízení podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu nepřerušil a na místo toho vydal rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný jako odvolací orgán měl dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu povinnost přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání předcházelo, s právními předpisy. Vzhledem ke skutečnosti, že závazné stanovisko bylo vydáno v mezidobí rozhodování prvostupňového orgánu a žalovaného, již by nemělo smysl správní orgán prvního stupně zavazovat povinností přerušit řízení, žalovaný měl však přesto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a vrátit k dalšímu řízení. Soud se dále zabýval otázkou, zda se žalovaný tím, že nepřezkoumával soulad předchozího řízení s právními předpisy a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, dopustil se dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Dle judikatury (rozsudek NSS ze dne 27.10.2010, č.j. 9 As 45/2010-60) ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. reflektuje v řízení před správními soudy skutečnost, že ne každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je totiž třeba zkoumat, zda to které porušení vede

rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.

Soud shledal pochybení správního orgánu prvního stupně a žalovaného v tom, že žalobci nebylo umožněno se v rámci odvolání vyjádřit i k obsahu závazného stanoviska Odboru památkové péče Magistrátu města Brna, jelikož v době rozhodování prvostupňového orgánu závazné stanovisko nebylo vydáno a obsah závazného stanoviska se tak promítl až do rozhodnutí žalovaného. Žalobce byl zkrácen na svých procesních právech, když ztratil možnost, aby obsah závazného stanoviska byl v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu přezkoumán správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Žalovaný tak porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení. Vzhledem k tomu, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, mohla mít tato vada řízení zcela jistě za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud tedy rozhodnutí žalovaného zrušuje dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Na základě výše uvedených okolností případu spočívajících v nezákonném postupu obou správních orgánů soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i rozhodnutí orgánu prvního stupně.

K žalobní námitce uvedenou výše pod bodem 3, týkající se závazného stanoviska Odboru památkové péče Magistrátu města Brna soud uvádí, že dle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-123) „Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s.ř.s., jelikož samo o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. Na toto nemá vliv ani skutečnost, zda žádost o vydání závazného stanoviska byla podána subjektem před zahájením hlavního řízení nebo v jeho průběhu či že žádné hlavní (typicky územní) řízení nemusí v případě vydání negativního závazného stanoviska již následovat, neboť ho příslušný subjekt nezahájí.“

Krajský soud zkoumal, zda závazné stanovisko Odboru památkové péče Magistrátu města Brna nutné pro kolaudační souhlas dle ustanovení § 122 odst. 1 stavebního zákona, je závazným stanoviskem vydaným dle § 149 správního řádu.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona dotčené orgány chránící veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů vydávají pro vydání rozhodnutí podle tohoto zákona závazná stanoviska s tím, že ustanovení v poznámce pod čarou odkazuje na § 149 správního řádu. Soud dospěl k závěru, že závazné stanovisko dle ustanovení § 122 odst. 1 stavebního zákona, je závazným stanoviskem vydaným podle § 149 správního řádu a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., jelikož samo o sobě nezakládá, neruší nebo závazně neurčuje práva nebo povinnosti. Vzhledem k tomu, že soud zrušuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrací je k dalšímu řízení, žalobce bude mít možnost využít svá procesní práva v rámci dalšího správního řízení, včetně řádného opravného prostředku zaměřeného proti obsahu závazného stanoviska.

Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba proti závaznému stanovisku není přípustná, a proto nezbývá, než žalobu v této části dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s 70 písm. a), § 68 písm. e) s.ř.s. odmítnout.

Co se týče osoby zúčastněné na řízení je nutno uvést, že přestože podle ustanovení § 34 odst. 3 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat soudu ve věci písemná vyjádření, nedisponuje předmětem řízení a její námitky jsou soudem přezkoumatelné pouze v rámci žalobcem ve lhůtě uplatněných žalobních bodů. V tomto řízení osoba zúčastněná na řízení se pouze k řízení připojila v rozsahu svých námitek, ale nemá právo na vypořádání těchto vlastních námitek. Svým vyjádřením dává soudu pouze najevo, jaký je její názor na předmět sporu a jak by měl soud naložit s uplatněnou žalobní argumentací.

Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci byl žalobce úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, v částce 7.760,- Kč. Náhrada nákladů řízení sestává z uplatnění dvou úkonů po 2.100,- Kč, 2 x paušál po 300,- Kč, celkem tedy 4.800,- Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupce žalobce je plátcem DPH soud přiznal 20 % DPH z této částky ve výši 960,- Kč, celkem tedy 5.760,- Kč. Dále přiznal úhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, celkem tedy náleží k úhradě částku 7.760,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. Tyto náklady řízení budou uhrazeny do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Svatavy Míčkové, advokátky AK se sídlem 602 00 Brno, Šumavská 15.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou ji soud uložil. V daném případě však osobě zúčastněné na řízení žádné náklady nevznikly, z toho důvodu bylo rozhodnuto tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. listopadu 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu